



(ပုထိုးပန်းကြိုင်)

နေ့ယင်ဇင်မြင့်

မညှိုးတဲ့ အချစ်

၂၈၆

အခန်း (၁)

သီဆိုတီးခတ်သံကို အရင်ဆုံးကြားလိုက်ရသည် ။

ငွေကုန်ကြေးကျခံနိုင်သည့် လူချမ်းသာ သားသမီးတို့ ၏ ငွေဖြုန်းပွဲ။
မိဘပိုက်ဆံကို လှိုင်လှိုင်သုံး၍ ပျော်ပစ်ကြသည့် ဒါမျိုးထဲ ကိုယ်လည်း ပါ
ဝင်ပျော်ရွှင်သည့်ပွဲဆိုတာကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည် ။ ဘေး
မှာ ပါလာသည့် ထရီဇာ့ကို လှည့်ကြည့် ဖြစ်၏။

“မွေးနေ့ပွဲဆို”

“ဟုတ်တာပဲလို့ ”

“ဖန်းဖဲကျနေတာပဲ”

“တီးဝိုင်းပါလို့ ပါ”

“ဘာသီချင်းတွေဆိုနေတာလဲ”

“ဪ ... သူကမသိရှာဘူး၊မကြားဖူးဘူး၊ဒီအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မကျင်
လည်ရှာဘူး၊သနားလိုက်တာနော်”

“ဒါတွေကိုစွန့်လွှတ်တော့မလို့ ”

“တောပြန်ပြော”

“နိုင်ငံခြားရောက်မှ ပဲပြောတော့မယ်”

“ထရီဇာကတော့ယူကိုပါအောင်ပင့်လာနိုင်လို့ မျက်နှာပွင့်ဦးမယ်”

ထရီဇာကကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ကားနားသို့ ပြေးကြိုလာသူ ထံကားသော့ကို ပေးလိုက်ရုံဖြင့် ထရီဇာတို့ က မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲမြက်ခင်း ထဲသို့ ကြော့မော့စွာကြွလှမ်းသွားရုံပင်။ ထိုသူက ထရီဇာကားကို ကားရပ်ရမည့်နေရာသို့ မှဲ့စွန်းမထင်မပွန်းပဲ့စေအောင်မောင်းယူသွား၊ အကျအနပ်ပေးထား၊ ပြီးလျှင်မြက်ခင်းထဲမှာ သီချင်းနားထောင်ချင်ထောင်နေမည်၊ မုန့်စားချင်စားနေမည်၊ ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားချင်စိတ်ရှိလျှင်လည်း သူ့စိတ်ကြိုက်အတိုင်းထင်သလိုရှိနေမည့် ထရီဇာထံကားသော့ကိုလာပြန်အပ်မည်။

ကားတစ်စီးလုံးအတွက် ယုံကြည်စိတ်ချပစ်လိုက်ရုံပါပဲ။

“တို့ ဒီလိုပွဲမျိုးတွေမရောက်တာကြာပြီ”

“တောထွက်ပြီး ရသေ့ရဟန်းပြုမယ်စိတ်ကူးရှိရင်လည်း တရားဦးလေးများ ဟောခဲ့ပါဦး”

“အဲဒီလောက်ထိမကျွတ်သေးလို့ ခက်နေတာ၊ ဆူညံရှုပ်ပွဲတွေလည်း မျက်စိနောက်နားငြီးပြီ”

“ဒီလောကထဲက ပါတီမင်းသားလေး အငြိမ်းစားယူသွားပြီလို့ တောင် သတင်းထွက်နေတာ၊ မလုပ်နဲ့ ကွာ၊ ယူမပါရင် နည်းနည်းမှ မပျော်ဘူး”

“ဟောတော့ ... တောသားလေးပါလာတယ်တော့၊ တောသားလေးပါ လာပြီ”

မိန်းကလေးတစ်သိုက်ဆီမှ စီညံသံလေးတွေ ထက်လာသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေက ပြေးတောင်လာကြ၏။ လက်ကိုဆွဲသူက ဆွဲ။ ခုန်ပေါက်သူက ခုန်ပေါက်။ ထရီဇာက သူမလေးတွေလက်ထဲ ရောက်သွားသ

ည့် သူ့အဖော်ကို ပြန်လု၊ ပျော်ပွဲကလေးက ဤနေရာမှာ ပင် စတင်ဖြစ် ထွန်းလေ၏။

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ပျော်ရတာ ပျင်းလာလို့ ”

“အခု ပျင်းရတာကိုပဲ ပျင်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီ ပွဲမှာ အထူးဧည့်သည် တော်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတယ်နော်၊ သီချင်းဆိုပြရမယ်၊ ဂီတာတီးပြရမယ်၊ ဂိမ်းတွေထဲ ဝင်ကစားရမယ်၊ မပြ နံဘဲ တစ်ညလုံးနေခဲ့မယ့် လူနှစ်ဆယ် အုပ်စုထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရမယ်”

မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင်က လက်ကိုလာဆွဲ၍ ခေါ်သည် မို့ ထရီဇာက မ တတ်သာစွာ လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည် ။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းက လေးတွေထဲမှာ ထင်ရှားစွာ၊ အားလုံးက လိုလားစွာ၊ ခင်မင်နှစ်လိုစွာ ရင်းနှီးခြင်းခံရသည့်သူက သူ့ကိုယ်သူ တောသားလေးဟု ထာဝရကင်ပွ န်းတပ်လေ့ ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ တောသားလေးဆိုငြား မြို့သားစစ် ပါဆိုသည့် သူတွေထက် အဲသည် တောသားလေးက ခေတ်ရှေ့မှ မိုင်တ စ်ရာလောက် ကြိုပြေးနေသေးသည် ။

ဆယ်ကျော်သက်တို့ ဆုံလေရာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတိုင်းမှာ သူမပါလျှင် ပွဲမ စည်ချေ။

“တောသားလေး မလာလို့ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ ”ဟု ပြောစမှတ် တောင် ရှိသည် ဆို၏။ တောသားလေးက ပျော်တတ်သည် ။ နီးစပ်ရာ ခ င်မင်သူတွေအားလုံး လှိုက်လှဲပျော်ရွှင်မှုများ ဖြစ်ထွန်းအောင်လည်း ဖန် တီးတတ်သည် ။ တီးဝိုင်းပါလျှင် သူက သီချင်းဆိုမည်။ တီးဝိုင်းမပါလျှင်

သူတစ်ကိုယ်တော် ဂီတာတစ်လက်နှင့် ဆိုတီးလေးဖြင့် မြိုင်ဆိုင်စေ၏။

ကစားပွဲတွေမှာ သူ့အသံက အကျယ်ဆုံးဖြစ်နေတတ်လျက် သူစကားပြောလျှင် ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ ရယ်ကြရသည် ။ ပွဲထိန်းကောင်း၏ နိုင်ငံခြား တေးသီချင်းကို တီးနေသည် ဖြစ်စေ၊ ကက်ဆက်မှ ဖွင့်ပေးနေသည် ဖြစ်စေ တောသားလေးက စည်းချက်မိစွာ ကွေးနေအောင်လည်း ကချင် ကပြတတ်သည် ။

အင်္ဂလိပ်သီချင်းထဲ စည်းချက်ကျအောင် မြန်မာအကဖြင့် ကနိုင်သူက တောသားလေးတစ်ဦးတည်း ရှိမည်ထင်၏။ ခေတ်ပေါ် အနောက်တိုင်းအက ကကြစို့ဆိုတော့လည်း သူ့လောက် ကျွမ်းကျင်သူမရှိ။ သူကိုယ်တိုင်က အလွန်ပျော်တတ်သူမို့ သူ့နားကပ်လိုက်ရုံနှင့် အပျော်ကူးကာ ပျော်သွားကြရသည် ချည်းပါ။

ပြီးတော့ သူက ပေါင်းချင် သင်းချင်စဖွယ်လည်း ရှိသည် လေ။ သူ့ရုပ်ချောချော၊ သူ့ အသံကောင်းကောင်း ၊ သူ့ဈေးကြီးအဝတ်အစား ပေါပေါများများ ၊ သူ့အိတ်ထဲမှ အသပြာ အထပ်လိုက်တွေကြောင့်လည်း သူ့ကို ပိုလို့ ပိုလို့ ပေါင်းချင်သင်းချင်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးချင် ကြတာလည်း ပါမည်။ သူက ယောက်ျား၊ မိန်းမ သိပ်မခွဲခြားဘဲ တရင်းတနှီး ပြောဆိုပွင့်လင်းတတ်၏။ သို့ပေမဲ့ မည်သည့်အမျိုးသမီး တစ်ဦးလေကိုမျှ သူချစ်ပါကြိုက်ပါကြောင်း မပြော။ အခွင့်အရေးမယူ၊ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးမရှိ၊ ပကတိရိုးသားစွာ ပေါင်းတတ်သည် မို့လည်း သူ့အပေါ် စိတ်သန့်ရဲတင်းစွာ ခင်မင်ဆက်ဆံရဲကြသည် ။ ပွင့်လင်း ရင်းနှီးရဲကြသည် ။

တောသားလေးကို ပါတီမင်းသားလေးဟု လည်း ခေါ်၏။

လူတွေကလည်း များ လိုက်တာ။

စိတ်ညစ်ညူးစွာညည်းရင်း ပြန်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလို့ မရ။ အပေါ်ထပ်ခန်းဆီးကြားမှ ငုံ့ကြည့်ရတာနှင့်ပင် မောလှပြီ။ သူတို့လို သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြ၊ ကစားကြ၊ မုန့်လှစားကြ၊ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေရလျှင် ဘယ်လောက်မောလိုက်မလဲ။ သူတို့ မို့ ပျော်ပဲပျော်နိုင်လွန်း ကြပါတိ။ အပျော်ဆိုတာ အဲသည် လိုလူတွေ ရွယ်တူတွေ အများကြီးထဲ ဝင်ရှာနိုင်မှ ရနိုင်သည့် တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းလား။

“ဒဏ္ဍာရီ” မသိပါ။ ဤပတ်ဝန်းကျင်၊ ဤအိမ်ဝန်းကျင်၊ ဤအသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ ဒဏ္ဍာရီ မဝင်ဆုံပါ။ တစ်ခါမျှလည်း မရောက်ဘူးခဲ့ပါ။

“မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးဆိုတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် သွားကြည့်လေ့လာဖို့ လွှတ်လိုက်တာ၊ အတုခိုးအားကျခဲ့ဖို့ မဟုတ်ဘူး ”

ဤပွဲသို့ ဒဏ္ဍာရီ ဘွားအမိန့်နှင့် ရောက်လာခဲ့ရပါ၏။

ဘွားက အတုမခိုးနဲ့ ၊ အားမကျခဲ့နဲ့ ဟု ပိတ်ပိတ်ပင်ပင်ကြီးများအမှာ ထားလိုက်ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ အားကျဖို့ ဝေး၊ အတုခိုးဖို့ ဝေး။ ပွဲခင်းအလယ်မှာ တောင် မနေရဲသည် မို့ အပေါ်ထပ်သို့ တောင်းတောင်း ပန်ပန်နှင့် တက်လာခဲ့ရသည် ။ အိမ်ရှင်မွေးနေ့ရှင်၏ အိပ်ခန်းထဲ ခုတင်ပေါ်လှဲရင်းက ခေါင်းထဲမှာ တောင် တစ်စစ်စစ် ကိုက်ချင်၏။

“ဒက်ဒီ သမီးကို လာပြန်ခေါ်ပါ” ဟု ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြောလျှင်တောင် ကောင်းမလား စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့ပေမဲ့ ဤကဲ့သို့သော အခွင့်အရေးမျိုး၊ သူငယ်ချင်းအိမ် ညအိပ်ညနေ လွှတ်တာမျိုးကို ဘွားနောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခံခွင့်ပြုဖို့ မသေချာ။ ဘယ်တော့မျှ ထပ်မံမရရှိနိုင်တော့သည့် အခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သည် တော့ ...

မျက်စိလည်း နောက်၏။ နားလည်း ငြီး၏။ ခေါင်းကိုက်နားအူလည်း ဖြစ်၏။ သည် ကြားထဲမှာ ပင် ဤပွဲကို တိတ်တခိုး လေ့လာချင်စိတ် ဖြစ် ထွန်းမိတာလည်း အမှန်။ ဒဏ္ဍာရီ အိမ်မပြန်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည် ။ သူ ငယ်ချင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ထ၊ အခန်းထဲကထွက်၊ ခြံထဲမြက်ခင်းသို့ စီးမြင်နိုင်သည့် ဆင်ဝင်အပေါ်ထပ်အခန်းသို့သွား၊ ဇာခန်းဆီးလေးကြားထဲမှ ချောင်းကြည့်၊ ကွာလှမ်းလှသည် မဟုတ်ငြား လေကြောမသင့်လို့ လား တော့မသိ၊ သိပ်ဆူဆူညံညံ မဖြစ်တော့ဘဲ သင့်ရုံကြားရသည့် တေးဂီတ သံကို နားစွင့်၊ ကြည့်လို့ တော့လည်း အကောင်းသား။ ပျော်တတ်၊ ပျော်ရဲ ၊ ပျော်ဝံ့မည်ဆိုလျှင် သူတို့လို ပျော်ကြည့်ချင်သည့် သတ္တိလေး တစ်ကျပ် ခွဲဖိုးလောက် ရချင်စမ်းပါဘိ။

“ဟင် ... ဟိုလူကြီးက ချောလိုက်တာ”

နောင်အခါမှာ တောသားလေးလို့ သိလာမည့်သူ့ကို တွေ့ဖူးလိုက်တာ ပါ။ ဒဏ္ဍာရီ သူ့ကို စတင်မြင်ဖူး လိုက်တာပါ။

ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲခုန်လျက် လှိုက်ခနဲနွေး၍ စိမ့်ခနဲဖြာသွားရသည့် ကြက်သီးမွေးညင်းလေးများ နှင့်အတူ ခံစားမှုတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာသည့် လေနုအေးက ဒဏ္ဍာရီ၏ အဆုတ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ၏။ နှလုံးသားသို့ ကူးစက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောမျှင်ပေါင်းများ စွာသို့တိုင် ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်လေတော့သည် ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒါ ဒဏ္ဍာရီတဲ့ ၊ နာမည်လေးက မလှဘူးလား”

“ပုံမြင်ဆန်တာ၊ သူ့ထက်ပုံပြင်ဆန်တဲ့ နာမည်တွေတောင် သူ့လောက်ပုံပြင်မဆန်ဘူး”

“လူကလည်း ပုံပြင်တွေထဲက မင်းသမီးလေးလိုပဲ၊ တို့ နဲ့ အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ညီအစ်မဝမ်းကွဲလည်း တော်ပေမယ့် တို့ ပုံစံနဲ့ လုံးဝကွဲပြားတယ်”

“ထူးခြားဆန်းပြားနေတာကို သတိထားမိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ ရဲ့ မွေးနေ့ပျော်ပွဲကို တိတ်တခိုးလေ့လာဖို့ အဘွားရဲ့ အမိန့်နဲ့ ရောက်လာတာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါလည်း ဒဏ္ဍာရီ တစ်ခုလိုပါပဲ”

“သိပ်လောင်မနေနဲ့ ကွာ၊ ဟိုမှာ မနေတတ်တော့ဘူး”

အင်ကြင်းက ကျောကိုဗုန်းခနဲထု၍ ပြောတော့ သူကျောကော့၍ ရယ်၏။ ဪ ... တော်တော်အောင့်သွားမှာ ပဲဟု တွေးမိရင်း ဒဏ္ဍာရီ ရင်ထဲတောင် မကောင်းချင်ပါ။ အင်ကြင်းကလည်း အရမ်းကိုထုတာပဲဟု အပြစ်တင်လိုက်ချင်စိတ်၊ နာသွားလားဟု မေးလိုက်ချင်စိတ်ကို ဇွတ်နှစ်၍ မျှုပစ်လိုက်ရပါ၏။

“သူ့နာမည်လည်း ဆန်းတာပဲ သိလား၊ တောသားလေးတဲ့ ”

“ဟင် ...”

တကယ်ပဲ အံ့ဩသွားမိလေ၏။ သူဝတ်စားထားပုံ၊ ပြောဆိုလှုပ်ရှားပုံ၊ ဤအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ဝံ့စွာ ကျင်လည်ဝင်ဆံ့ပုံတွေက “တောသားလေး” ဆိုသည့် နာမည်နှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်လေ၏။ သူ့ပုံစံက မြို့သားလေးဟု မှ ညှိခေါ်လျှင်တောင် နာမည်က လူပုံထက် ခေတ်နောက်မှာ အများကြီး နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်။

“လော့စ်အိန်ဂျယ်လီစ်နဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ လေယာဉ်ပျံကွင်းမှားဆင်းလာတယ် ထင်လို့ လားခင်ဗျ”

အမွေးအမှ င်ရည်တွေ အများကြီးပါသည့် သူ့ဂျာကင်ကို ဝဲခနဲခါ၍ မေးသည် မို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုက ဝါးခနဲရယ်ကြသည် ။ ဒဏ္ဍာရီအနေနှင့် ကျတော့ ရယ်ဖို့ ကိုလည်း သတိမရ။ သူဘာပြောလိုက်တာလဲဆိုတာ တောင် သေသေချာချာမကြားမိလိုက်ဘဲ သူ့လှုပ်ရှားဟန်မှာ သာ ပျော်ဝင်နစ်မြော သွားမိခဲ့လေ၏။

“တို့ နာမည်က ဂနိုင်”

“ရှင် ...”

“ဂနိုင်တဲ့ ၊ နာမည်အပြည့်အစုံက ဂနိုင်သက်မျိုး၊ တောကြုံအုံကြားက ဆင်းသက်လာတဲ့ အမျိုးအနွယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ က တောသားလေးလို့ ခေါ်ကြတာ”

သူပြီးထားတာ ချို့လိုက်တာဟု ဒဏ္ဍာရီ ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည် ။ စောစောက ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့လိုက်စဉ်မှာ “ချောလိုက်တာ” ဟု ရင်သပ်ရှုမောလိုက်မိပေမယ့် တကယ်တမ်း အနီးကပ်ကြည့်သည့်အခါ ဖွေးစင်မွတ်ညက်နေအောင် အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ အချောကြီးမျိုးမဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရသည် ။ ယောက်ျားချောတွေထဲမှာ သူ့ထက်ပိုချောသည့် သူတွေ အများကြီး ဒဏ္ဍာရီ တွေဖူးပါ၏။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် “ဒက်ဒီ” တောင် ခုဆို အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ ထင်သည် ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လောက် ချောခဲ့မည်မသိ။ ခုထိ တောသားလေးဆိုသည့် “ကိုဂနိုင်သက်မျိုး” ထက် အများကြီး ပိုချောနေသေးသည် ။ “ဒက်ဒီ” တို့ ကတော့ ချောကို ချောကြတာပါ။

“ဘွား” ဆိုလည်း အသက်ခုနစ်ဆယ်နား နီးနေပြီ။ ခုထိ ချောတုန်း။ သန့်တုန်း။ ခန့်တုန်း။ အဘွားချောကြီးအဖြစ် ပွေးပွေးစင်စင် ချစ်ချင်စဖွယ်ရှိနေတုန်း။

ရှေ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဘွားတို့ ၊ ဒက်ဒီတို့ လောက် အချောကြီးစာရင်း မဝင်တာတော့ သေချာ၏။ သို့ပေမဲ့ သူ့မျက်နှာ တည်ဆောက်ပုံနှင့် ဖွဲ့စည်းပုံက စွဲမက်ဖွယ်လေး ဖြစ်နေသည် ။ သူ့အပြုံးက သူများ ထက် ပိုချိုသည် ဟု ခံစားမိတာအမှန်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် အဆုံမှာ တစ်ဖက်သား ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖိုလှိုက်သွားစေဖို့ စွမ်းဆောင်နိုင်တာလည်း သူ့ အရည်အချင်းတစ်ခု။

ချစ်မက်စွဲလမ်းမြတ်နိုးဖွယ်မို့ ယုယပွေ့ပိုက်ထားချင့်စဖွယ် ပုံစံလေး ဟု အနီးစပ်ဆုံး ပြောရမည် ထင်သည် ။ သူ့ချစ်စရာလေးကို ကောင်းနေတာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့နားမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ထင်ပါရဲ့ ။

“အေးလေ ... အဲဒီနာမည်ကလည်း ရှားလိုက်တာ၊ တစ်ခါမှ ဆင်တူမကြားဖူးဘူး၊ ဂနိုင်သက်မျိုးရယ်လို့ ၊ ဒီတော့ လွယ်လွယ်ပဲ တောသားလေးလို့ ခေါ်လိုက်တယ်”

အိမ်ရှင်လည်း ဖြစ် မွေးနေ့ရှင်လည်း ဖြစ်သည့် အင်ကြင်းက သူ့ကို တစ်ချက်ထုပြန်၏။ သူက ကျောတစ်ချက်ကော့ကာ ရယ်ပြန်သည် ။ ရင်းနှီးမှုကတော့ မျက်စိနောက်ဖွယ်ကောင်းသား။

“အဲဒါ မောလို့ ပင်ပန်းလို့ တဲ့ ၊ ခဏနားမယ်ဆိုလို့ အိမ်ပေါ်လာပို့တာ ၊ စောစောက သူ့ချည်းပဲ သီချင်းတွေ ဆက်တိုက် ဆိုပြနေတာလေ”

“ဒန်ဒန့်အတွက် အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ခဏနည်းခံစကား ပြေးပေးထားမလား၊ တို့ တောသားလေး ပျင်းနေမှာ စိုးလို့ ” ဟု ဆိုဆဲ ဒဏ္ဍာရီက

ခေါင်းကို မမျှော်လင့်စွာ၊ လိုလားလက်ခံစွာ ညိတ်ချပြမိဆဲမှာ ပဲ အင်ကြင်းက အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ပြေးဆင်းချသွားတော့သည်။ ။

စင်စစ်သူ အင်ကြင်းနှင့်အတူ အိမ်ကြီးဘက်ထွက်လာတာကို ဒဏ္ဍာရီ အပေါ်ထပ် ဇာခန်းဆီးကြားလေးထဲက ကြိုမြင်နှင့်ပြီးသားမို့ လှေကားမကြီးတစ်လျှောက် ဆင်းချလာမိတာ၊ အိမ်ပေါ်တက်လာမည့် သူနှင့် အင်ကြင်းကို ကိုယ်က ဧည့်သည် ၊အင်ကြင်းက အိမ်ရှင်ဖြစ်ပါလျက်တက်ကြိုနေမိတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထူးလည်း ထူးဆန်း၊ အံ့လည်း အံ့ဩ၊ စိတ်လည်း ဆိုး။ ဘွားသိသွားလျှင် မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလောက်အောင် ဆူတော့မှာ ကို ကြိုသိစိတ်နှင့် ကြောက်လည်း ကြောက်သည့်ကြားကကိုရင်ဆိုင်လိုက်မိတာပါလေ။

*